

jo netop det, at gjøre det Synspunkt gjældende, som blandt Andre ogsaa jeg hele Tiden har gjort gjældende, at hvis Indskrænkningerne i Byggefriheden alene have deres Grundlag i den almindelige Lovgivning, i Statens Høihedsret, maa det være klart, at de bortfalde med Fæstningen, ligesaa vel som f. Ex. de Indskrænkninger i Byggefriheden, der grunde sig paa Sandhedshensyn o. desl., men at dersom derimod Indskrænkningerne havde et privat Grundlag, maatte siges at være Noget, som Staten havde tilkjøbt sig, eller ved Salget af Grundene betinget sig af de Paagjældende og derfor forlangt en ringere Kjøbesum af dem, er det Noget, man ikke uden videre kan antage, at Staten behøver at opgive uden Erstatning. Det er nu ganske vist ikke afgjort min Mening, at disse Indskrænkninger, selv om de havde et saadant privatretligt Grundlag, ikke desuagtet skulle kunne være bortfaldne, men jeg kan godt foreløbig blive staaende ved hele denne Tankegang. Altsaa, Spørgsmaalet reducerer sig nu, efterat det ærede Medlem igjen har bragt Sagen tilbage dertil, hvad det forekommer mig, at Fleertallets Betænkning var kommet bort fra, til et reent privat Spørgsmaal. Nu rejste det ærede Medlem det Spørgsmaal: Kan det antages, at der her er givet en Erstatning, kan det antages, at der virkelig er skeet et saadant privat Kjøb fra Statens Side; men her var det jo netop, at det brast for det ærede Medlem, her var det, at det ærede Medlem netop lod til at maatte indrømme, at det ikke lod sig godtgjøre, og jeg tilføjer ydermere, at det laader sig saa godt som positivt godtgjøre for en stor Deel af disse Grundes Vedkommende, at der ikke kan være givet nogen Erstatning, idet der nemlig under ingen Omstændigheder kan være givet nogen Erstatning uden til private Ciere, hvilket tydeligt sees af Rescriptet af 1661, men den største Deel af disse Grunde befandt sig dengang i Byens Cie og er fra Magistraten gaaet over til de Private. Altsaa, det er ikke alene ikke beviist, at der er givet Erstatning, men det forekommer mig næsten positivt godtgjort, at der ikke er givet Erstatning for en stor Deel af disse omhandlede Grunde. Det ærede Medlem henviser da til den Betragtning, at nu vilde man ikke kunne

paalægge en saadan Indskrænkning uden Erstatning; det var egentlig Kjernen deri. Jeg forstaaer nu ikke dette Argument rettere, end at det altsaa maa gaae ud paa, at som Følge deraf maa man formode, at disse Indskrænkninger heller ikke ere blevne paalagte uden Erstatning; i alt Fald var det den Tankegang, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. C. Larsen) nu fremsatte. Det sidstnævnte ærede Medlem sagde, at han holdt sig overbevist om, at Staten ikke kunde have begaaet en saadan Villkaarlighed som den, at paalægge en saadan Indskrænkning uden at give nogen Erstatning; men dette ærede Medlem saavel som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) maae da ganske have overseet, at Intet er sikrere og vissere, end at Staten har gjort det, nemlig med Hensyn til alle de Grunde, der ligge udenfor Søerne. Med Hensyn til disse er det jo aldeles positivt vist og af intet Menneske er der paastaet noget Andet, end at Staten albrig har givet den mindste Erstatning, da den paalagde Indskrænkningen med Hensyn til alle disse Grunde. Altsaa, det Argument, man henter fra, at efter den nuværende Retsopfattelse, efter Grundloven, vilde man ikke kunne paalægge saadanne Indskrænkninger uden Erstatning, kan ikke komme i nogen Betragtning ligeoverfor det utvilsomme Factum, at en anden Retsopfattelse gjorde sig gjældende paa den Tid, som der er Spørgsmaal om; thi det er den Tid, da Indskrænkningen blev paalagt, hvortil man bør see hen. Dengang har man aabenbart ikke haft nogen Betænkning ved i Kraft af Statens Høihedsret at paalægge de Private saadanne Indskrænkninger, og det maa antages at være i Kraft af denne Statens Høihedsret og ikke i Kraft af Noget, som Staten som Privatperson har erhvervet, at disse Indskrænkninger ere paalagte, da man ikke kan godtgjøre det Modsatte. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds meente vel, at man af forskjellige Data skulde kunne vise, at denne Indskrænkning havde en privat Charakter, og han henviser navnlig til, at der i et Skjøde af 1800, som var det første Skjøde, hvorved den paagjældende Eiendom var gaaet over i privat Cie, var betinget, at Bebyggelse ikke maatte finde Sted, uden Samtykke fra